

stemmelsen i § 2 om Enkerne paa Grund af den Form, den havde, og paa Grund af den Vanskelighed, den kunde volde. Han har ogsaa Ret deri, i Virkeligheden vil denne § 2 kun være Ord, Ord. Den faktisk nu bestaaende Tilstand forandres ikke med en Tøddel, enten vi vedtage den Paragraf eller lade den falde, men for mig ere §§ 2 og 3 ikke Hovedsagen, og vi faa nok en Overenskomst om disse Paragraffer, naar man blot vil enes om at lade § 1 falde bort, som jeg har talt imod. Til syvende og sidst erkendte Ministeren ogsaa, at han ikke vilde lade Loven falde, selv om han ikke kunde faa denne Bestemmelse ført igennem. Men saa staa vi ganske vist fremdeles med det Spørgsmaal til hans Kollega, Kultusministeren. hvad han vil gøre. Han vil jo have Folkekirkens Forfatning ordnet ved Lov og erkender, at disse Ting skulle ordnes ved Lov, men han møder ikke med nogen Lovbestemmelse til at forelægge for os.

K. J. Møller: Naar jeg har bedt om Ordet, er det kun for at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) angaaende et Spørgsmaal, som ikke har været berørt videre i Dag. Det ærede Medlem kom med en Bemærkning, der lød saaledes: Det glæder mig, at vi have Raad til at ofre disse Penge til disse Enker og Børn. Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) var inde paa det samme. Det er naturligtvis en Betragtning, som kan synes berettiget ved første Øjekast, men jeg tror, at hvis man vil se lidt dybere paa det, kan man opstille det stik modsatte Spørgsmaal, nemlig dette: Have vi Raad til ikke at ofre disse Penge? Sagen er nemlig den, at det Arbejde, der her skal gøres, er et Forebyggelsesarbejde, som skal bidrage til, at Børn, som muligvis — og desværre ofte sandsynligvis — ville gaa til Grunde og senere blive Samfundet til Byrde baade moralsk og økonomisk, kunne blive reddede. Jeg er ikke i Tvivl om, at hvis man nægter at støtte disse Børn og derved ikke hindrer, at de gaa til Grunde, vilde det være det samme som at spare paa Skillingen og lade Daleren springe, som det populært hedder. Man siger om Jyderne, at de altid, inden de tage Stilling til en Sag, spørge: Kan det betale sig? Jeg er overbevist om, at hvis Tinget her vilde stille det samme Spørgsmaal under Hensyn til den foreliggende Sag, om det kan betale sig, saa vil Svaret blive et klart og bestemt Ja, og derfor kunde jeg ønske, at hele Tinget i dette Spørgsmaal

vilde være Jyder. Jeg er ganske overbevist om, at vi da vilde blive enige om, at vi netop ikke have Raad til at lade Spørgsmaalet ligge, at vi med andre Ord ikke have Raad til at spare disse Penge.

Berntsen: Det Tilsvar, den højtærede Minister gav til mit Foredrag, giver mig ikke megen Anledning til at fremføre mange nye Bemærkninger, men kun til et Par Tilsvar.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, som berøres i Lovforslagets § 1, siger den højtærede Minister, at der selvfølgelig er stor Forskel paa, hvad man kan kræve af Folkekirken, og hvad man kan kræve af f. Eks. det jødiske Samfund og andre Trossamfund. Jeg skal ikke komme videre ind paa den Betragtning her, men kun sige til Ministeren, at der er en Art af Menigheder, som den højtærede Minister ikke kan nægte maa sammenstilles med Folkekirken, og det er Valgmenighederne. Valgmenighederne ere et anerkendt Led af den danske Folkekirke, men Valgmenighedernes Menighedspleje vil ogsaa berøres af dette Lovforslag. Gennem Valgmenighedernes Kirkebøsser og frivillige Indtægter i Kirken ydes der meget stor Hjælp til de trængende, som høre til disse Menigheder, og her vil der blive gjort et fuldstændigt Indgreb i disse Forhold, dersom man vedtager § 1, saaledes som den her er foreslaaet affattet. Jeg skal ikke opholde mig videre ved § 1, det synes jo, som alle ere villige til at lade den gaa ud af Loven. Den Hjælp, det ærede Medlem fra Kellerrup (Leth Espensen) ydede Ministeren, og som Ministeren var saa overordentlig glad for, tror jeg ikke vil være tilstrækkelig. Villien til det gode har det ærede Medlem, men Evnen vil komme til at mangle i dette Forhold.

Saa mente den højtærede Minister ikke, at det havde noget videre paa sig, hvad jeg befrygtede, at Spørgsmaalet om at understøtte alle i Kommunen boende Enker, uanset, om de ere forsørgelsesberettigede der eller ej, kunde medføre, at der kunde ske en større Udvandring fra Byerne til Landdistrikterne. Jo, det er jeg overbevist om, at der er megen Fare for, og dersom den ærede Minister havde haft noget mere Kendskab til det praktiske Liv, til, hvad der foregaar i Kommunerne, end jeg er tilbøjelig til at tro, at han har haft Lejlighed til at skaffe sig, vilde han have set, at der er en stor Fare for, at noget saadant kan finde Sted. Men derfor glæder det mig ogsaa, at den ærede